

Ztracená v království

Celý rok jsem se na prázdniny těšila kvůli jediné věci. Čekal mě dvoutýdenní studijní pobyt v Anglii, kterou jsem odmala strašně moc chtěla navštívit. Bohužel tenhle můj splněný sen nezačal zrovna tak, jak bych si představovala.

Byla neděle, sedm hodin večer a já seděla na posteli. Věci jsem měla vybalené, večeři snězenou a nevěděla, co budu dělat. Nakonec jsem si řekla: „Přece svůj první den v Anglii neprosedíš doma.“ Tak jsem popadla mobil s peněženkou a vydala se ven. Měla jsem v plánu navštívit nějaké obchody a nakonec jít na pláž. Tady nastal první háček. Po chvíli mi došlo, že je neděle večer a všechny obchody už nejspíš budou zavřené. Byla jsem ale už na cestě a zpátky jsem se vracet nechtěla, takže jsem si řekla, že dojdu alespoň na tu pláž. Po půl hodině jsem se tam nějakým způsobem dostala, ale nastal další problém. Celou cestu jsem měla zapnutý internet, abych vůbec věděla, kam jdu. Právě díky internetu se moje baterka na mobilu dostala z 20% na pět. Probouzela se ve mně lehká panika. Ještě předtím jsem se s kamarádkou domluvila, že se sejdem ve 20:45 u mola, a to byla momentálně má jediná naděje.

Pokud bych se k molu dostala včas a kamarádku najdu, můžeme pak společně jet domů, protože ona určitě mobil mít nabitý bude. Jelikož bylo molo asi kilometr daleko, udělala jsem v tu chvíli nejlepší možnou věc. Rozběhla se. Běžela jsem celou cestu a nakonec i k molu dorazila včas. Nedošla mi však jedna věc. Byl krásný teplý víkendový večer a u mola se to hemžilo lidmi. Hledat mou kamarádku by bylo asi stejně účinné, jako hledat jehlu v kupce sena, takže jsem to předem vzdala. Můj mobil se během té doby úplně vybil, takže už nefungoval a v tu chvíli jsem začala opravdu panikařit. Nevěděla jsem, kde jsem, mobil mi nefungoval, nevěděla jsem, kudy se vrátit zpátky, a během půl hodiny jsem se nějakým způsobem musela dostat domů.

Když už jsem se smiřovala s tím, že noc nejspíš strávím někde pod mostem, něco mě napadlo. „V takhle velkém městě přece musí fungovat MHD,“ uvědomila jsem si. Začala jsem se ptát lidí okolo, kde je nejbližší autobusová zastávka a naštěstí jsou Angličané neuvěřitelně ochotní a milí, takže mi hned poradili. Došla jsem na zastávku, která byla naštěstí hned u mola, a modlila se, aby co nejdříve přijel nějaký autobus. Díkybohu autobus po pár minutách dorazil, takže jsem si koupila lístek, posadila se a ze srdce mi najednou spadl obrovský kámen. Domů jsem nakonec dorazila včas, takže všechno dobře dopadlo. Byla jsem na sebe strašně naštvaná za to, že mě vůbec napadlo jít sama do neznámého města se skoro vybitým mobilem, ale na druhou stranu pyšná, že jsem tu pro mě dost stresovou situaci dokázala sama nějak vyřešit a zvládnout.

Na tenhle zážitek určitě nikdy nezapomenu, ale alespoň jsem se z něj ponaučila a doufám, že podobnou chybu už v budoucnosti neudělám. Teď, po nějaké

době, už na vše vzpomínám jen s úsměvem na tváři. Byl to asi ten nejšílenější zážitek mého života!

Napsala: Natálie Bartošíková